

МИЛОСТИВИЯ СЛАВЧО.

Една сутрина Славчо видѣлъ отъ стаята едно нажалено врабче. Крилицата му биле увиснжли, а то треперѣло отъ студъ. Той го погледалъ, погледалъ, па си казалъ: „Клето врабче! . . . Колко ли се е скитало да търси храница! Не, азъ нѣма да го оставя да умрѣ отъ гладъ; ще го нахраниж.“

Славчо взелъ една паница жито и го изсипалъ на снѣгътъ прѣдъ врабчето. Слѣдъ това влѣзълъ въ стаята да гледа какво ще прави. Врабчето заскачало радостно по снѣгътъ и най-послѣ кацнжло при житенитѣ зърна. Зрънце — по зрънце, то изкълвало по-вечето жито. Сега радостно подхврѣкнжло и кацнжло на дървото срѣщу Славчово-